Παρεπόμενα του Χάρυ Πότερ

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 2 Νοεμβρίου, 2007

Είμαι μία παντρεμένη γυναίκα ηλικίας 50 ετών με δυο μεγάλες κόρες. Ζω συνειδητά την ζωή της Ορθόδοξης Εκκλησίας εδώ και 18 χρόνια με μία ενδιάμεση παύση, για την οποία θα ήθελα εδώ να σας μιλήσω. Πριν περίπου πέντε χρόνια, συνέβη το εξής:

Κάποια ημέρα, η μικρή μου κόρη έφερε στο σπίτι το πρώτο βιβλίο του Χάρυ Πότερ και άρχισε να το διαβάζη χωρίς εγώ να το γνωρίζω. Οταν το τελείωσε εκείνη, είδα το βιβλίο και από περιέργεια άρχισα και εγώ να το διαβάζω χωρίς όμως να το αναφέρω στον πνευματικό μου. Διαβάζοντας αυτό το βιβλίο, άρχισα να αισθάνομαι ότι σιγά-σιγά δενόμουν μαζί του, τόσο που δεν ήθελα να το αποχωρισθώ. Τόσο πολύ με είχε επηρεάσει, ώστε προσπαθούσα να τελειώσω τις δουλειές του σπιτιού γρήγορα για να συνεχίσω την ανάγνωση του βιβλίου. Μόλις ετελείωσα το πρώτο βιβλίο του Χάρυ Πότερ, αμέσως αγόρασα το δεύτερο. Διαβάζοντας το δεύτερο βιβλίο, αισθανόμουν κάτι να με παρασύρη μέσα σε μια γλυκειά δίνη, ώστε να θέλω να χάνωμαι μέσα στις σελίδες του. Δεν μ' ενδιέφερε, εκείνες τις ημέρες, τίποτε άλλο παρά μόνο πως να τελειώσω το βιβλίο. Εγινα φανατική αναγνώστρια του Χάρυ Πότερ, και όχι μόνο. Οπου και να βρισκόμουν, τον διαφήμιζα με πάθος. Σε όλες τις φίλες μου έλεγα ότι τα βιβλία του Χάρυ Πότερ σε κάνουν να ξεχνάς τα προβλήματά σου και να νοιώθεις όμορφα.
Στο τρίτο βιβλίο του Χάρυ Πότερ, τα πράγματα χειροτέρευσαν. Αρχισα να αποξενώνομαι από την οικογένειά μου, να γίνωμαι εριστική και επιθετική στον σύζυγο, επειδή νόμιζα ότι δεν ενδιαφερόταν για μένα, ενώ εκείνος είχε και έχει πολλή αγάπη και υπομονή. Το σημαντικότερο όλων, όμως, ήταν ότι δεν ήθελα πλέον να πηγαίνω στην εκκλησία, ούτε να προσεύχομαι, όπως πριν, ούτε να μελετώ πνευματικά βιβλία. Δηλαδή, άρχισα να απομακρύνομαι από τον Χριστό. Είχα πια την βεβαιότητα, ότι δεν υπάρχει μέλλουσα ζωή και ότι αυτά που μας λέει η Εκκλησία είναι ψέμματα. Ελεγα: «Εδώ είναι η ζωή και ο θάνατος. Μετά, τίποτε». Από τότε, έγινα μία τελείως κοσμική γυναίκα, χωρίς ηθικές αναστολές. Ευτυχώς, όμως, που, τότε, ο Θεός με σκέπασε και δεν έπεσα σε μοιχεία. Αυτή μου η συμπεριφορά ήταν αρκετά επιδεικτική προς τους οικείους μου, τόσο που ο σύζυγος, οι κόρες μου και η αδελφή μου ανησύχησαν. Με είχε επίσης καταλάβει και μία βαρειά ακηδία. Το καταλάβαινα, αλλά μου άρεσε και δεν ήθελα να ξεφύγω από αυτήν την κατάσταση. Βέβαια, και να ήθελα, ήταν αδύνατον να ξεφύγω και να ελευθερωθώ, από μόνη μου.
Βλέποντας η αδελφή μου πόσο σοβαρή ήταν η κατάστασή μου, δηλ. από θερμή μαθήτρια του Χριστού, που ήμουν πριν, να καταντήσω αρνήτριά Του, τηλεφώνησε στον πνευματικό μας πατέρα, τον οποίον σημειωτέον είχα πάρα πολύ καιρό να συναντήσω, ώστε εκείνος πλέον να επιληφθή και να με βοηθήση. Ο πνευματικός μου,

ως φαίνεται, έκανε δυνατή προσευχή, και, συνέβη, μετά από μερικές ημέρες, το εξής: Εμφανίσθηκε στον ύπνο μου κάποιος, με την μορφή του πατέρα μου, ο οποίος σημειωτέον είχε πεθάνει πριν χρόνια, και άρχισε, με γλυκό αλλά και αυστηρό συγχρόνως τόνο, να με νουθετή, λέγοντάς μου: «Πώς άφησες τον γλυκύτατό μας Ιησού, που Τον υμνούν όλοι οι άγγελοι στον Ουρανό, που είναι η πηγή της αγάπης, της υπομονής και χαρίζει συγχώρηση των αμαρτιών, και ασπάστηκες την ιδέα ότι δεν υπάρχει τίποτε απολύτως μετά από αυτήν την ζωή, ότι πρέπει αυτήν την ζωή να την ζούμε έντονα και να απολαμβάνωμε το κάθε τι, τώρα που μπορούμε, χωρίς όρια; Κάνεις λάθος, κόρη μου. Η αληθινή ζωή είναι εδώ πάνω, που είμαι εγώ. Εσύ, τώρα, κάτω στην γη, δίνεις εξετάσεις. Πρόσεξε μην αποτύχης. Στο λέω, εγώ, ο πατέρας σου, που τόσο σ' αγαπά και βρίσκομαι τώρα στην άλλη ζωή. Πρόσεχε, πρόσεχε. Σύνελθε, και ζήτα συγγνώμη από τον γλυκύτατό μας Ιησού».
Μόλις είδα αυτό το όνειρο, ξύπνησα και πετάχτηκα από το κρεββάτι με κλάμματα. Εκλαιγα με λυγμούς για μία ώρα, χωρίς να μπορώ να πω στους δικούς μου τι μου είχε συμβή. Αρχισα να ντρέπωμαι τους πάντες για την κατάντια μου, μα περισσότερο, τον ίδιο τον Χριστό. Εκείνη ακριβώς την ημέρα, τηλεφώνησε στο σπίτι και ο πνευματικός μου. Του τα είπα όλα. Με άκουσε με προσοχή και μου μίλησε με πολλή αγάπη, σαν στοργικός πατέρας πού είναι. Αφού τα εξωμολογήθηκα όλα, μου διάβασε και την συγχωρητική ευχή. Μετά, μου λέει: «Ήταν μπόρα, παιδί μου, και πέρασε. Τώρα, να επιστρέψης στα πνευματικά σου καθήκοντα, όπως εσύ τα ξέρεις».
Εκ των υστέρων, συνειδητοποίησα, ότι, αν δεν είχε ενεργήσει η ευχή του πνευματικού μου πατέρα, κανείς δεν θα μπορούσε να με είχε ελευθερώσει από την δαιμονική επιρροή στην οποία είχα περιπέσει, εξ αιτίας της ενασχολήσεώς μου με τον δαιμονικό κόσμο του Χάρυ Πότερ.

(Πηγή: «ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ», ΙΟΥΛ-ΑΥΓ 2007)